

Universiteit
Leiden
The Netherlands

De geest van het Oude Loo. Juliana en haar vriendenkring 1947-1957

Bree, J.T.L.M. van

Citation

Bree, J. T. L. M. van. (2015, June 24). *De geest van het Oude Loo. Juliana en haar vriendenkring 1947-1957*. Uitgeverij Conserve, Schoorl. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/33647>

Version: Corrected Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/33647>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/33647> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Bree, Han van

Title: De geest van het Oude Loo. Juliana en haar vriendenkring 1947-1957

Issue Date: 2015-06-24

Hofmansgetrouw hofpersoneel

Het aanvankelijke enthousiasme van prins Bernhard voor Hofmans en Kaiser luwde snel. Hij verbood Hofmans eind 1949 de toegang tot Paleis Soestdijk en met Kaiser wilde hij ook al snel niets meer te maken hebben. Juliana en Wilhelmina volgden deze lijn niet. Zij bleven gewoon met Hofmans contact houden en dat gold ook voor een aantal leden van de hofhouding, waarin een opvallende nieuweling zijn intrede deed: Walraven van Heeckeren van Molecaten.

Op 15 januari 1950 werd Walraven van Heeckeren van Molecaten particulier secretaris van koningin Juliana. Hij was door waarnemend algemeen secretaris aan het hof Gerrie van Maasdijk als kandidaat naar voren geschoven en werd vervolgens voor die functie gepolst door een opmerkelijke ‘sollicitatiecommissie’ bestaande uit Rita Pennink, Greet Hofmans, Wim Kaiser en Jan Thomassen, de particulier secretaris van prins Bernhard én ‘een Hofmansadept’.¹ Overigens waren Hofmans én Van Maasdijk bekenden van de nieuwe particulier secretaris. Walraven van Heeckeren zou eveneens een centrale rol gaan vervullen op de Oude Loo-conferenties én in de hofcrisis van 1956.

Walraven van Heeckeren

Walraven van Heeckeren van Molecaten heeft heel wat autobiografische teksten nagelaten. Een zekere mate van ijdelheid was hem niet vreemd. In die geschriften verwees hij onder meer naar de al langer bestaande contacten van zijn familie met de Oranjes. Zijn grootmoeder aan moeders zijde was *dame du palais* geweest bij koningin Wilhelmina. Ook prins Hendrik, de echtgenoot van Wilhelmina, was een bekende van de familie en bezocht Huis Molecaten onder meer in 1915.²

Op 28 maart 1914 was Walraven ter wereld gekomen in de gemeente Oldebroek, waar Molecaten onder viel. Hij was het tweede kind van Evert van Heeckeren van Molecaten en de in Den Haag opgegroeide Adolphine Agneta Groeninx van Zoelen. Walraven had een twee jaar oudere zus, Aurelia, en kreeg op tweejarige leeftijd nog een broer, Erik. Hun ouders waren van oorsprong Nederlands Hervormd, maar ‘niet uitgesproken kerks’.³

Walraven zette zich naar eigen zeggen op de middelbare school af tegen links-pacifistische bewegingen en tegen het ‘gebroken geweejtje’. Hij werd voorzitter van de Zwolse afdeling van het in 1927 opgerichte Nationaal Jon-

geren Verbond.⁴ Beslissend voor Walraven was het contact dat hij in de jaren dertig kreeg met M.J.J. Exler, door hem omschreven als ‘een boeiend mens en zeer begaafd astroloog’.⁵ Vooral Walravens vader, die grote belangstelling had voor astrologie, theosofie en occulte zaken was goed bevriend geraakt met Exler.⁶ De homoseksuele kippenfokker beschikte over paranormale gaven en werd postuum de eerste leidsman van Greet Hofmans, nadat zij door Kaiser op diens bestaan was geattendeerd. Via die lijn kwam Hofmans ook bij de familie van Heeckeren op Molecaten terecht.

Walraven deed in 1933 eindexamen aan de Christelijke HBS in Zwolle. Daarna ging hij in Rotterdam economie studeren als voorbereiding op een baan in de diplomatieke dienst. Na zijn kandidaats te hebben gehaald, hield hij het in 1938 verder voor gezien. Hij was geen studiebol en de diplomatieke dienst had zijn aantrekkingskracht verloren. Na het afbreken van zijn studie ging hij werken als volontair op een bank in Zwolle en vervolgens als trainee bij Lever Bros. & Unilever in Rotterdam. Dat laatste bracht hem na een driejarige opleiding tot assistent-inkoper grondstoffen bij Calvé in Delft.

Tijdens de Duitse bezetting waren op het landgoed Molecaten onderduikers ondergebracht, onder wie het echtpaar Van Maasdijk.⁷ Gerries echtgenote Pauline van Tuyll van Serooskerken was een vriendin van Walravens zus Aurelia.⁸ In het najaar van 1944 werd Walraven commandant van de plaatselijke afdeling van de Binnenlandse Strijdkrachten.

In de terugblikken op zijn leven legde Walraven van Heeckeren veel nadruk op zijn nuchterheid. ‘Ik heb persoonlijk altijd een afkeer gehad van occultisme en spiritisme.’⁹ Elders schrijft hij: ‘Mijn hele leven was ik geconfronteerd geweest met verhalen over paranormale verschijnselen. Het was voor mij interessant, maar ik heb nooit behoefte gehad mij er verder mee te occuperen. Wel stond ik open voor de gedachte dat er in het verborgene krachten werkzaam waren waar de mens geen weet van heeft. Dat dit in handen zou zijn van overgeganen stond mij echter tegen. De realiteit van een “bescherming” had ik in de oorlogsjaren genoegzaam ervaren, zij het grotendeels onbewust.’¹⁰

Na de oorlog kwam Walraven van Heeckeren via Aurelia in contact met Greet Hofmans. Hij ontmoette haar in Amsterdam en ging ervaren dat ‘een mensenleven door een onzichtbare Hand wordt geleid’. Dankzij Hofmans, zijn eigen oorlogservaringen en een niet nader genoemde ‘Aziaat’ vond er bij Walraven een omslag in zijn denken plaats. Waar hij eerst nog uitging van de volgens hem agnostische filosofie ‘God helpt hen die zichzelf helpen’, raakte hij gaandeweg overtuigd van de gedachte: ‘God helpt hen die God helpen!’¹¹

Eind 1947 werd Van Heeckeren secretaris van het Nederlands Genootschap voor Internationale Zaken in Den Haag, een van de voorlopers van het Nederlands Instituut voor Internationale Betrekkingen ‘Clingendael’. Directeur was toen B.H.M. Vlekke, die ook in contact stond met Greet Hofmans.¹² In het dagelijks bestuur had onder meer M.A. Tellegen zitting, de directeur van het Kabinet der Koningin.¹³ Van Heeckeren woonde in die tijd in Den Haag.

Vanuit de hofstad reisde hij begin 1949 naar Molecaten, waar Rita Pennink, Greet Hofmans, Wim Kaiser en Jan Thomassen hem kwamen vragen particulier secretaris van koningin Juliana te worden. Hij zou Jean Chrétien Baud moeten opvolgen. Naar eigen schrijven aarzelde Walraven aanvaankelijk, maar ging hij overstag toen hem duidelijk werd gemaakt dat er 'een nieuwe wind zal gaan waaien'. Ook het feit dat Greet Hofmans op Paleis Soestdijk zeer positief was ontvangen, deed Van Heeckeren besluiten toe te happen.¹⁴

Omdat hij niet direct een geschikte woning kon vinden, logeerde Van Heeckeren begin 1950 enkele maanden bij Frans en Erna Mijnsen in Baarn. Daar aan de Regentesselaan woonde inmiddels ook Greet Hofmans. Samen bezochten ze eind januari de zaterdagse filmavond in de huisbioscoop van Paleis Soestdijk. Bernhard was er niet, die was op goodwilltoer in Latijns-Amerika. Voordat de prins vertrok, had hij verordonneerd dat Hofmans niet meer op het paleis mocht komen. Het was voor haar dan ook de laatste keer dat zij een filmavond op Soestdijk bijwoonde. Walraven van Heeckeren bekeek die zaterdag voor het eerst een film op het paleis.¹⁵

Degenen die Walraven van Heeckeren persoonlijk hebben gekend, spreken in lovende bewoordingen over hem. Hij wordt een 'buitengewoon fatsoenlijke man' genoemd, 'door en door integer', 'volstrekt onkreukbaar' en met een

Op 18 februari 1950 kijken Walraven van Heeckeren en Rita Pennink (links) toe hoe de jarige prinses Marijke in de bibliotheek van Paleis Soestdijk met haar bezempjes speelt. Ondertussen onderhoudt koningin Juliana zich met een delegatie van de Koninklijke Landmacht, die een geschenk kwam aanbieden.

groot gevoel voor humor. Net als anderen in de omgeving van Juliana was hij zeer geschokt door het immorele, overspelige gedrag van prins Bernhard.¹⁶ Alle getuigen zijn het er over eens dat hij het beste voorhad met zijn werkgeefster, koningin Juliana – en daar wellicht te ver in ging. Hij was zeker geen intrigant. Wel een man die meende dat er meer was tussen hemel en aarde dan waarvan zijn wijsheid droomde: ‘Met vallen en opstaan heb ik toen mogen ervaren dat een mens in zijn leven nooit alleen is en op ondoorgroendelijke wijze wordt geleid en behoed!’¹⁷

Huwelijk met Rita

Iets meer dan een jaar nadat Walraven van Heeckeren zijn baan als particulier secretaris van koningin Juliana was begonnen, trouwde hij met Rita Pennink. Zij was volgens Fasseur inmiddels niet meer in dienst als kindermisje. In juli 1950 zou zij ontslag hebben aangevraagd omdat ze zich wilde inzetten ‘voor mijn vaderland en Indië in dienst van God’.¹⁸ Prins Bernhard zou achter het vertrek hebben gezeten omdat Rita te veel aan de leiband van Hofmans liep.¹⁹

In de zomer van 1950 had Rita Pennink grote twijfels over haar baan als kinderverzorgster op Paleis Soestdijk. Ze benutte een verblijf bij haar broer in Zweden om alles wat er de afgelopen maanden was gebeurd, eens goed op een rijtje te zetten. Vervolgens kwam ze tot de conclusie dat ze voortaan maar één behoefte kende en wel ‘om voor Boven te mogen blijven werken aan de nieuwe tijdsuening, onverschillig, waar mijn taak zal liggen!’ Ze vroeg zich daarom af of ze haar energie niet buiten de paleismuren moest inzetten. Tegelijkertijd toonde ze zich ongerust over Juliana. ‘Arme Mammie strijdt nu haar grootste strijd uit, zij is nu gedwongen om beslissingen te nemen tegen haar grootste vijand in en juist nu staat ze alleen. Ik hoop dat Greet telkens bij haar mag komen om haar bij te staan. Natuurlijk zal ze het halen, maar ten koste van hoeveel ellende?’²⁰ Rita lijkt hier te verwijzen naar het heftige conflict dat tussen Bernhard en Juliana was losgebarsten over Greet Hofmans, die door de ‘vijandige’ prins een paar maanden eerder de toegang tot Paleis Soestdijk was ontzegd.

Onduidelijk is of Rita Pennink toen al ontslag nam of juist bleef om Juliana bij te staan. Het lijkt erop dat zij pas begin 1951 daadwerkelijk vertrok als kinderverzorgster.²¹ Dat is de logische conclusie uit een brief die prinses Wilhelmina, op 6 maart 1951, vier dagen voor het huwelijk, schreef aan ‘Lieve Rita’.

Zoodra mijn geschenk aan u gereed is, stuur ik het aan mevrouw Pierson. Het bestaat uit bijzettafeltjes en het lage tafeltje dat op de lijst stond. Het kan ook als bankje dienen. Natuurlijk zijn mijn gedachten veel bij u en zullen dit nog meer zijn op uw trouwdag met onnoemelijk veel goede wensen voor u nieuwe geluk. Wat heerlijk dat de bruidsdagen voor u beiden zoo zonnig zijn. Het is zoo ’n heerlijke herinnering voor het gehele leven. Van mijn dochter en ook van kennissen hoorde ik van de aller aardigste avond bij je aanstaande schoonzuster.

Walraven van Heeckeren en Rita Pennink trouwen op 10 maart 1951. De prinsesjes Marijke en Margriet mogen als bruidsmeisjes met bloemetjes strooien, terwijl Eudia Pierson toekijkt (boven). Ook Greet Hofmans behoort tot de gasten (midden), evenals (onder, v.l.n.r.) Walravens moeder, Bep Pierson, Frans Mijnssen, diens oudste dochter Mariet, koningin Juliana en Hannie van Till.

Nu lieve Rita, met een groote prop in de keel, nogmaals dank voor *alles* en *alles*!

Ik kan het mij nog niet indenken dat je niet meer bij mijn kind en de kleinkinderen bent, wat zullen zij en ik je missen. Gelukkig blijf je in de buurt en hoop ik je nog vaak te ontmoeten en goede gezellige apartjes met je te hebben. God zegen je voor verleden en toekomst, in oude vriendschap, pr. Wilhelmina²²

Het is een opmerkelijk hartstochtelijke, zelfs geëmotioneerde brief. Wilhelmina was duidelijk nog steeds dol op Rita. De prinses wekt de indruk dat Rita pas door haar huwelijk stopt met haar werk als kinderverzorgster en dus niet al maanden eerder ontslag heeft genomen en gekregen. Overigens zou Wilhelmina nog regelmatig briefjes naar Rita sturen.

Het huwelijk van Rita en Walraven werd voltrokken op 10 maart 1951 in het stadhuis van Zoelen. Als ambtenaar van de burgerlijke stand trad burgemeester Van Beekhoff op en als getuigen waren Rita's broer Habbo, Walravens broer Eric, Bob Pierson en Gerrie van Maasdijk tegenwoordig. Zonder een spoor van bewijs is wel gesuggereerd dat Greet Hofmans de hand zou hebben gehad in die echtverbintenis.²³ Zij behoorde uiteraard tot de genodigden, net als koningin Juliana, de echtparen Mijnsen, Pierson en Van Maasdijk en een aantal van hun kinderen. De prinsesjes Marijke en Margriet mochten bruidsmisje zijn en strooiden kwistig met bloemen.²⁴

Het jonge paar logeerde na het huwelijk enkele weken bij Bep en Bob Pierson op de Kleine Vuursche en betrok vervolgens een appartement aan de Eemnesserweg in Baarn. In 1952 namen ze in dezelfde plaats hun intrek in een woning aan de Prinses Marielaan.²⁵

Een bizarre wintersportvakantie

Eind 1949 was het huwelijk tussen Juliana en Bernhard verworden tot een soort privé koude oorlog.²⁶ De prins was gaan twifelen aan de bedoelingen van Hofmans en dat zou mede geleid hebben tot 'een forse echtelijke ruzie'.²⁷ Wat daar op volgde was een merkwaardige vertoning tijdens de eerstvolgende wintersportvakantie van Juliana.

Op 2 januari 1950 was prins Bernhard in opdracht van het kabinet vertrokken voor zijn eerste van een reeks goodwillreizen naar Latijns-Amerika. De reis zou ruim twee maanden duren en daardoor kon de prins niet met zijn gezin mee op wintersport. Juliana en haar drie oudste dochters reisden op 20 februari vanaf station Baarn in gloednieuwe koninklijke rijtuigen richting Sankt Anton am Arlberg. Tot het reisgezelschap behoorden onder meer Rita Pennink, Gerrie en Pauline van Maasdijk met hun dochter Eleonore en een aantal rechercheurs. Van Maasdijk ging mee uit hoofde van zijn functie als waarnemend algemeen secretaris aan het hof, speciaal belast met de voorlichting rond het Koninklijk Huis. Ook de referendaris van het Kabinet der Koningin, Frans Dijckmeester, was met zijn echtgenote van de partij, want de staatszaken gingen gewoon door.

Tot het gezelschap dat in februari 1950 neerstreek in Sankt Anton behoorden ook Bep en Bob Pierson. Op eigen gelegenheid, maar ongetwijfeld op verzoek van Juliana, waren zij in hun Fiat naar het Oostenrijkse skioord gereden. Ze namen hun intrek in hetzelfde hotel als Juliana. Net als Gerrie van Maasdijk²⁸ hield Bep Pierson van de reis een dagboek bij. Op 21 februari was zij met Bob getuige van de met de nodige toeters en bellen gepaard gaande aankomst van de koninklijke trein in Sankt Anton. 'Hoewel we niet op 't perron staan, maar ons onder het publiek hebben gemengd, hebben de koningin en Trix ons onmiddellijk in de gaten en wuiven.' Terwijl de Tirolse fanfare uit volle borst blies en de fotografen driftig hun plaatjes schoten, betrok Juliana met haar kinderen het tegenover het station gelegen hotel. 'Bob en ik staan nu ook in de hall en dan komt ineens de koningin naar beneden: "Dag lieve schat, wat reuze gezellig dat jullie er zijn, ik zag je al vanuit de trein." Dan volgt de enthousiaste begroeting van de kinderen en we trekken mee naar boven en zien hun kamers, die alle vol bloemen staan. Op de zitkamer van de Koningin, die zij overigens niet wil gebruiken, zij neemt de eenvoudigste kamer van alle als de hare, staat een bloemstuk van 1 m. in 't vierkant van de Oostenrijkse regering, ik heb nog nooit zo iets gezien.'

Het verslag verhaalt verder van ochtendlessen, lunches, skiactiviteiten, uitstapjes, wandelingen, thee-uurtjes, borrels en dansavondjes, die worden opgeleusterd door een goochelaar of een harmonicaspeler. Voor Bep Pierson was het een bijzondere ervaring. 'Nog nooit werden Bob en ik in een hotel ergens ter wereld zó koninklijk behandeld als hier, alles rent en vliegt voor ons.'

Tijdens de wintersportvakantie van 1950 geniet Juliana (met wit jack) samen met Rita van Heeckeren, Bob Pierson, Gerrie van Maasdijk en een onbekende man (links van haar) van de zon in Sankt Anton am Arlberg.

Bep Pierson beschrijft de ‘vele en lange gesprekken’ die zij en haar man met de vorstin voerden. Op zondag 26 februari praatten Bep en Bob na de lunch aan tafel nog tot 3.30 uur door met Juliana, waarna een sleerit volgde, die het gezelschap naar het hotel van een van de gidsen bracht. ‘t Is een alleraardigst bezoek, maar we moeten ontzagwekkend veel eten. Thuisgekomen kan niemand meer dineren, zodat we aan ons tafeltje in de hall blijven zitten, waar Bob en ik tot over twaalfen met de koningin blijven doorpraten over onze diverse onsterfelijke zielen!’ Een andere keer kwam de ‘afscheidsbrief van Greet’ ter sprake, waar Juliana erg over ‘uit haar hum’ was. Vermoedelijk was die brief geschreven naar aanleiding van het feit dat Hofmans niet meer in het paleis geduld werd door prins Bernhard.

Uit het reisverslag van Bep Pierson en de aantekeningen van Gerrie van Maasdijk blijkt dat Bernhard voor een speciale verrassing had gezorgd: hij had zijn buitenechtelijke vriendin Ann Orr-Lewis naar Sankt Anton gestuurd en haar in het hotel ondergebracht waar ook Juliana verbleef! Het had er alle schijn van dat de *maîtresse* de echtgenote in de gaten moest houden. Ann Orr-Lewis verbleef in Sankt Anton samen met haar vriendin Phyllis von Graevenitz. Bernhard had beide vrouwen tijdens de oorlog in Londen leren kennen.²⁹ Blijkbaar slikte Juliana deze merkwaardige vorm van huwelijksespionage, want ze ging enkele keren met Orr-Lewis eten. Pauline van Maasdijk zou haar dat tevergeefs hebben afgeraden: ‘Jula je bent *te* lief en *te* goed.’³⁰

Ook de Piersons probeerden Juliana bij Bernhards *maîtresse* weg te houden. In haar verslag noemt Bep enkele keren de naam van Ann, ‘van wie we nu bepaald niet erg gecharmeerd zijn’. Op 2 maart was het griuw en grijs in Sankt Anton en werd er gelummeld en gewinkeld. De Van Maasdijken en de Piersons zouden samen dineren, ‘daar de koningin, kinderen en Rita uit eten gaan [...] met Ann en Phillis (een niet deugende vriendin van Ann). We vinden ’t eigenlijk ongeschikt dat H.M. alleen met hen uitgaat en dringen ons serieus op en gaan mee’. Vier dagen later gingen Bep en Bob niet naar de cocktailparty die Ann en Phyllis gaven. De vrienden van de vorstin bleven dansen in de bar van hun hotel. ‘Jula ziet op tegen gesprek met Ann.’ Het is meteen de eerste keer dat Bep de koningin in het verslag bij haar koosnaam noemt.

Met de prinsesjes had Bep tijdens die vakantie, deels toevallig, eveneens nauw contact. Nadat eerst Rita Pennink en vervolgens ook Pauline van Maasdijk ziek was geworden, nam Bep Pierson de zorg voor Beatrix, Irene en Margriet op zich. Opmerkelijk was dat Bep, getuige het reisverslag, overvallen werd door een gevoel van onzekerheid. Ze vroeg zich af of ze wel genoeg kennis had om de prinsessen te kunnen helpen bij het maken van hun huiswerk. Dat bleek echter geen probleem. Wel vond ze dat de prinsessen op de Kees Boekeschool, waar ze sinds 1945 op zaten, een leerachterstand hadden opgelopen. Volgens haar zat Irene op hetzelfde niveau als haar eigen dochter Eudia die toch anderhalf jaar jonger was. Ze ging ook enkele keren met de prinsessen op stap en had op 7 maart in de trein een ‘intiem gesprek met Jula over ’t afklären van je kinderen’.

Juliana in de sneeuw in Sankt Anton.

De avond voor het vertrek van Bep en Bob, die al eerder terugreisden naar Nederland in verband met de negende verjaardag van hun dochter Eudia, was er een afscheidsborrel, waarop werd gedanst met de kinderen. Bep bracht vervolgens de prinsesjes naar bed en had daarna ‘nog een zéér goed, zéér intiem gesprek met Julia’.

Twee dagen nadat Bep en Bob Pierson in Baarn waren aangekomen, was ook het koninklijk gezelschap weer terug in Nederland. ‘We haalden ze af aan ’t station in Baarn. Arme Rita was nog zó ziek dat ze met een brancard uit de trein gehaald moest worden, wat nogal commotie gaf. Dit is het einde van een “Koninklijke” reis, zo als ons in ons leven wel nooit meer ten beurt zal vallen.’³¹

Consequenties

Gerrie van Maasdijk en Bep Pierson waren niet te spreken over de aanwezigheid van Ann Orr-Lewis in Sankt Ankton. Van Maasdijk had eerder al zijn bezwaren over Bernhards buitenechtelijke relatie kenbaar gemaakt bij de prins en bij diens moeder, schoonmoeder en echtgenote. Van Maasdijk hoopte dat Armgard, Wilhelmina of Juliana de prins tot de orde zou roepen. Dat gebeurde niet. Wat wel gebeurde was dat Bernhard woedend was over het gestook van Van Maasdijk. Hij zag het als verraad aan een vriendschap, of zoals Fasseur het omschrijft: ‘Een vriend viel je niet af door in de kring van zijn familie over diens buitenechtelijke avonturen te spreken!’³²

Het resultaat was dat Van Maasdijk, tegen de zin van Juliana, half juli 1950 opstapte als algemeen secretaris. De koningin benoemde hem vervolgens tot kamerheer in buitengewone dienst en schonk hem begin 1951 ook het commandeurskruis in de Huisorde van Oranje.³³ Van Maasdijk en zijn echtgenote Pauline bleven met Juliana contact houden en adviseerden haar Ann Orr-Lewis niet langer in haar nabijheid te dulden. Juliana moest tegen Bernhard rechtuit zeggen: 'Ik wil niets meer met Annie te maken hebben, ik wil ook niet dat de kinderen haar meer zien. Wat jij doet, laat mij koud!'³⁴

De hele episode had volgens Cees Fasseur verregaande gevolgen voor het huwelijk van Juliana en Bernhard. 'Na 1950 brak voor het gezin op Soestdijk een zware tijd aan. Bernhard wenste zijn gedrag niet of slechts ten dele te conformeren aan wat van hem in zijn positie werd verwacht of aan de regels van het glazen huis waarin hij leefde. Wat wel veranderde, was de bereidheid van Juliana dat gedrag te accepteren. Zaken die zij vroeger als min of meer vanzelfsprekend had aanvaard, werden in het vervolg afgekeurd.' Volgens Fasseur was dat behalve aan de 'inblazingen' van Van Maasdijk te wijten aan 'de invloed van de kring van personen die zich om Greet Hofmans had geschaard. Dit proces moest op den duur haar huwelijk met Bernhard onder druk zetten.'³⁵

Het heeft er inderdaad alle schijn van dat de actie van Bernhard om Ann Orr-Lewis naar Sankt Anton te sturen, de 'Hofmans-kring' rond Juliana nog hechter maakte. De vrienden sloten de gelederen tegen de openlijk overspelige Bernhard. In oktober 1950 ging vrijwel de hele club – dus Erna en Frans Mijnsen, Bep en Bob Pierson, Gerrie en Pauline van Maasdijk en Greet Hofmans – in Sankt Anton op wintersport. Juliana was er dit keer niet bij. De koningin kreeg van Bep wel een hartstochtelijk kaartje. 'Lieve Lula!... Hoe we 't met elkaar hebben, hoef ik je wel niet te vertellen! Er is echter een schakel die ontbreekt in ons kleine kringetje en dat ben jij. Meer dan ooit beseffen we hoe jij bij dit kleine groepje mensen hoort, omdat we van elkaar op aan kunnen en weten dat we voor 't zelfde staan en dat die Ene Grote Band ons bindt. 't Is ontroerend te zien hoe Greet geniet en de gesprekken die we hebben maakt deze belevenis tot een uniek gebeuren. De volgende keer ga je mee hoor!!!'³⁶ Een paar maanden later zou een groot deel van de vriendenclub besluiten tot het opzetten van religieuze bijeenkomsten op het Oude Loo.